

Verliefd

Tijdens het bladeren in een tijdschrift valt mijn oog op een advertentie over de volle breedte van het blad. Centraal staat een sportieve, rode, auto met open dak. Maar het is de tekst ernaast die mijn aandacht trekt: 'Word verliefd in de Zuidhal, Auto RAI 2003.....Iedereen kent het gevoel van verliefd zijn, of wellicht nog mooier, verliefd worden. En dat laatste is precies wat er gebeurt als u de Zuidhal van de Auto RAI 2003 betreedt...'

Met enig afgrijzen sla ik het blad dicht. Er bestaat geen mooier gevoel dan verliefdheid, dat opgetild worden boven de alledaagse werkelijkheid, zodat plotseling de hele wereld in harmonie lijkt. Maar verliefd op een auto? Ik kan me daar niets bij voorstellen. Hoe kan iemand verliefd worden op een dood ding, een massaproduct dat met een zak geld alom te koop is?

Bij nader inzien moet ik erkennen dat sommige mannen hun auto inderdaad koesteren alsof het hun troeteldier is. Een krasje in de lak wordt soms opgevat als schending van hun eigen eerbaarheid. Ik herinner me zelfs een onderzoek waaruit bleek dat de meeste Amerikaanse mannen meer belang hechtten aan hun auto dan aan hun vrouw en kinderen. In dat geval moet je inderdaad wel verblind zijn door autoliefde!

Ik bekijk de advertentie nog eens. Er is geen mens op te zien. De auto staat eenzaam en verlaten midden in een desolaat woestijnachtig landschap, vermoedelijk een zoutmeer, met in de verte de contouren van een schaars begroeide heuvelrug en daarboven een roze avondlucht. Een ongerept, woest land. Heel handig bespeelt de adverteerder zo de latente romantische gevoelens van de lezer. Ja, op zo'n landschap zou ik wel verliefd kunnen worden. Ik zou er dagen in rond kunnen dolen, me willen verliezen in de ruimte, de tijd achter me laten.

Voor dat gevoel heb ik de inspiratie van een foto overigens helemaal niet nodig. Ik hoef maar een stap buiten de deur te zetten om verliefd te worden op de lente. De tierelierende spreekwoven boven op het dak, potsierlijk fladderend met zijn vleugels; één brok levensvreugde. De subtiele aromatische geur, het onbeschrijflijk tere groen van ontluikend berkenblad. De vroege vlinder op wankelende vleugels. Het breekbare hart van een bosanemoon. En die eerste jubelende grutto, hoog boven de groene wei! Wat een verrukking!

Het is dit euforische gevoel waaraan natuurliefhebbers elkaar herkennen. Maar het lijkt wel alsof we ons schamen voor onze liefde, want in natuurtijdschriften en andere media wordt bar weinig geschreven over ontroering, verwondering, verliefdheid met betrekking tot natuur. Natuurmensen verstopten hun hart achter hun verstand. Ze produceren verhandelingen over de ecologie van de bosanemoon. Ze uiten hun gruttoliefde in droge cijfers over aantallen broedparen en beschouwingen over het belang van de Nederlandse populatie in Europees verband.

Het lijkt wel de omgekeerde wereld: we lezen liefdesverklaringen voor auto's en schrijven technische verhandelingen over de natuur. Zijn we zo ver vervreemd van de wortels van ons bestaan?

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 68. 2003.